

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6SŽ/10/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012010072
Dátum vydania rozhodnutia:	19.06.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9012010072.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci navrhovateľa: UPC BROADBAND SLOVAKIA, s.r.o., so sídlom Ševčenkova 36, Bratislava, IČO: 35 971 967, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/22/2012 zo dňa 24. apríla 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu č. RP/22/2012 zo dňa 24. apríla 2012, p o t v r d z u j e.

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľ j e p o v i n n ý zaplatiť na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 66 Eur do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Odporkyňa rozhodnutím č. RP/22/2012 zo dňa 24. apríla 2012, vydaným v správnom konaní č. 509-PLO/O-6474/2011, č. 136-PLO/O-1335/2012 postupom podľa ust. § 71 zák. č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii v platnom znení (ďalej len zákon č. 308/2000 Z. z., alebo zákon o vysielaní a retransmisii) rozhodla o tom, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 17 ods. 1 písm. c/ zák. č. 308/2000 Z. z. tým, že od 2. novembra 2011 do 1. januára 2012 poskytoval retransmisiu programovej služby Prima, od 15. decembra 2009 poskytuje retransmisiu programových služieb ČT1, ČT2 a ČT24, od 1. apríla 2011 poskytuje retransmisiu programových služieb Nova, Nova Cinema, Prima Cool, Prima Love a TV Barandov, od 1. januára 2012 poskytuje retransmisiu programovej služby Prima family bez súhlasu ich pôvodných vysielateľov, za čo mu uložila podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu - pokutu, určenú podľa ust. § 67 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 100 EUR. Súčasne vyslovila, že podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila" a v zmysle § 67 ods. 16 zákona je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na

účet uvedený v rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporkyne v zákonnej lehote podal opravný prostriedok navrhovateľ z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci (ust. § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p.), z dôvodu, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci (250j ods. 2 písm. c/ O.s.p.) a rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. (ust. § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p.) a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporcu poukazom na ust. § 250j O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V súvislosti so svojou námietkou ohľadne nesprávneho právneho posúdenia a námietky nedostatočne zisteného skutkového stavu pre posúdenie veci navrhovateľ poukázal na skutočnosť, že odporca nesprávne právne posúdil aplikáciu znaleckého posudku v rámci správneho konania, v ktorom bol znalecký posudok vypracovaný znalkyňou pre odbor Elektrotechnika, odvetvie Elektronické komunikácie zaevidovanou v zozname znalcov pod č. 914 240, a tým, že odporca neprijal závery znalkyne, nemohol podľa názoru navrhovateľa dospieť k správnym právnym záverom. Skonštatoval, že hoci odporca nespochybnil technické závery posudku ako také, spochybnil ich charakter, nakoľko sa domnieva, že sa jedná o právne závery a nie technické teda odborné, pričom túto argumentáciu odporcu považuje za značne účelovú, ničím nepodloženú zakladajúca dôvod na spochybnenie objektívnosti rozhodnutia. Poukázaním na zásadu materiálnej pravdy navrhovateľ uviedol, že hoci odporca rozhodoval na základe dôkazov, ktoré mal k dispozícii bolo jeho základnou povinnosťou vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu u veci a teda pokiaľ nesúhlasil so závermi znalkyne uvedenými v znaleckom posudku mal požiadať o vyhotovenie znaleckého posudku a nemal sa uspokojiť s názorom, že znalkyňa hodnotila právne a nie odborné otázky. Uviedol, že znalkyňa sa v znaleckom posudku v prvom rade venovala predovšetkým technickým (odborným) otázkam a pochopiteľne na základe posúdenia technickej vyslovila svoj odborný záver, ktorý je síce podľa odporcu právnym názorom, ale logicky je len odborným názorom, nakoľko jeho význam spočíva v technickom tvrdení. Výsledkom technických zistení bola znalkyňa schopná posúdiť, či technické riešenia napĺňajú definície v zákone o vysielaní a retransmisii a v zákone o digitálnom vysielaní. K presvedčeniu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia z dôvodu jeho nezrozumiteľnosti dospel navrhovateľ na základe toho, že odporca si podľa jeho názoru vo viacerých miestach odôvodnenia rozhodnutia odporuje a taktiež mu nie je zrejmé prečo odporca nepožiadala iného znalca, keď sa domnieval, že znalkyňa sa zaoberala právnymi otázkami. Zastáva názor, že aj napriek obsiahlemu rozhodnutiu sa odporca dostatočne nevysporiadala s právnou argumentáciou navrhovateľa, či už predložením znaleckého posudku ako aj postupu podľa ust. § 82 ods. 3 v spojení s § 82 ods. 7 zák. č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (autorský zákon) (ďalej len Autorský zákon). Argumentácia odporcu nemá podľa jeho názoru žiadny logický základ. Skutočnosť, že zmena autorského zákona nebola premietnutá do zákona o vysielaní je podľa jeho názoru irelevantná, nakoľko zákon o vysielaní je v tomto znení naďalej platný a účinný.

K podanému odvolaniu sa vyjadril odporca, k námietke navrhovateľa ohľadne nesprávneho právneho posúdenia uviedol, že hoci navrhovateľ predložil v správnom konaní znalecký posudok zapísaný pod poradovým číslom 1/2012 znaleckého denníka č. 1 vypracovaný I. T. U., U., znalkyňou pre odbor Elektrotechnika odvetvie Elektronické komunikácie, znalecký posudok mal dať odpoveď na otázku navrhovateľa, či je prevádzkovateľom retransmisie programových služieb Nova, Nova Cinema, Prima, Prima Cool, Prima Love a TV Barandov, teda podľa názoru odporcu žiadal odpoveď na otázku, či je možné subsumovať konkrétny skutkový stav pod právnú normu obsahujúcu definičné kritéria pre určenie subjektu, ktorý je prevádzkovateľom retransmisie. Odporca však zastáva názor, že subsumovanie konkrétnych okolností pod všeobecnú právnú normu je vyhradené orgánu aplikujúceho právo a nie je možné ho nahradiť znaleckým posudkom. Zistenie, či je navrhovateľ prevádzkovateľom retransmisie uvedených programov bolo dôležité pre posúdenie, či sa na neho vzťahuje povinnosť podľa ust. § 17 ods. 1 písm. c/ zák. č. 308/2000 Z. z. a či možno jej dodržiavanie proti nemu vynucovať. Posudzovaním definíčných kritérií definície prevádzkovateľa retransmisie je možné len na základe právneho zhodnotenia poskytovania určitej služby a nie na základe technickej analýzy. Z uvedeného vyplýva, že odporca ani nemôže byť viazaný právnymi závermi v znaleckom posudku, ktorý v rozpore so zákonom nahrádzal jej rozhodovaciu činnosť, ale hodnotenie, či je naplnená definícia podľa ust. § 3 písm. e/ zák. č. 308/2000 Z. z. nebolo ani len možné vykonať znaleckým dokazovaním, ale jedine právnym zhodnotením skutkových okolností. Odporca sa v odôvodnení svojho rozhodnutia podľa jeho názoru dostatočne jasne s uvedeným vysporiadala. Poukázal na to, že vykonávanie dôkazov patri

správnemu orgánu za uplatnenia zásady voľného hodnotenia dôkazov. Správny orgán rozhodne, pokiaľ je dostatočne zistený skutkový stav pre rozhodnutie a keďže naplnenie definície podľa ust. § 3 písm. e/ zák. č. 308/2000 Z. z. je právnou otázkou, nebolo možné doplniť dokazovanie o ďalšie technické poznatky. Odporca zdôraznil, že nespochybňoval technické argumenty znalkyne (napr. nevykonávanie príjmu v dôsledku nevyužívania potrebného technického zariadenia), avšak ich význam v predmetnom správnom konaní mohol posúdiť len odporca. V súvislosti s námietkou navrhovateľa o nedostatočne zistenom skutkovom stave odporca konštatoval, že pre vydanie meritórneho rozhodnutia bolo podstatné len posúdenie postavenia navrhovateľa z hľadiska naplnenia obsahovej stránky retransmisie a na takéto posúdenie mal odporca všetky potrebné podklady, preto nemožno prijať argument navrhovateľa o nedostatočne zistenom skutkovom stave.

K namietnutej nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť z dôvodu nepožiadania o vypracovanie ďalšieho znaleckého posudku odporca uviedol, že dôvody boli dostatočne jasne uvedené v odôvodnení rozhodnutia ako i vo vyjadrení k odvolaniu. Napriek tomu opätovne konštatoval, že zistenie, či niektorý subjekt je poskytovateľom retransmisie nezávisí od technického zabezpečenia služby, ale od naplnenia definície podľa ust. § 3 písm. e/ zák. č. 308/2000 Z. z., ktorá ja výsostne právnou definíciou. Odporca v správnom konaní posudzoval aj poskytovanie programových služieb ČT 1, ČT 2 a ČT24 bez súhlasu ich pôvodného vysielateľa zaoberajúc sa aj argumentáciou navrhovateľa, že súhlas pôvodného vysielateľa nie je potrebný vzhľadom na to, že oprávnenie na retransmisii získal po splnení podmienok ustanovených v § 82 ods. 3 a 7 autorského zákona, pričom dospel k záveru o tom, že navrhovateľ poskytuje retransmisii uvedených programov bez súhlasu ich pôvodného vysielateľa. Vo svojom vyjadrení k uvedenému odporca uviedol, že postupom podľa § 82 autorského zákona môžu používatelia predmetov ochrany získať oprávnenie na ich používanie i bez toho, aby sa na jeho používaní dohodli s organizáciou kolektívnej správy práv. Z § 82 ods. 8 autorského zákona vyplýva, že ak prevádzkovateľovi retransmisie vznikne podľa § 82 ods. 3 alebo 7 autorského zákona právo použiť vysielanie programovej služby, doklady o splnení podmienok uvedených v týchto ustanoveniach sú inými dokladmi preukazujúcimi uzatvorenie zmluvy s organizáciou kolektívnej správy, ktoré predkladá alebo ktorými preukazuje splnenie povinnosti podľa osobitného predpisu. Ako osobitný predpis je v odkaze uvedený zákon č. 308/2000 Z. z. Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľ môže preukázať splnenie povinnosti uzavrieť zmluvu s organizáciou kolektívnej správy aj v prípadoch, keď túto zmluvu uzavretú nemá, a to na základe zákonnej fikcie, podľa ktorej podanie žaloby na súd o určenie obsahu licenčnej zmluvy a doklad o vytvorení rezervného fondu (§ 82 ods. 3 autorského zákona) alebo doklad o vytvorení rezervného fondu (§ 82 ods. 7 autorského zákona) je na účely zákona č. 308/2000 Z. z. dokladom preukazujúcim uzavretie zmluvy s takouto organizáciou. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na vývoj právnej úpravy v tejto oblasti a na skutočnosť, že povinnosť predkladať Rade zmluvy s organizáciami kolektívnej správy, ktorá bola do 15. decembra 2009 stanovená v § 17 ods. 1 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z. z. v znení zákona č. 318/2009 Z. z. bola od 15. decembra 2009 nahradená inou povinnosťou - predkladať Rade súhlasy pôvodných vysielateľov s retransmisiiu ich programových služieb. Odporca neposudzoval, či možno postupom podľa § 82 ods. 3 (resp. 7) a ods. 8 autorského zákona nahradiť aj splnenie povinnosti podľa ust. § 17 ods. 1 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z. z. v aktuálnom znení, nakoľko zistil, že navrhovateľ nepredložil doklady potrebné na preukázanie získania zákonnej licencie stanovenej v § 82 ods. 3 autorského zákona a že nie je zriadená organizácia kolektívnej správy, ktorá by spravovala majetkové právo vysielateľov udeliť súhlas na káblovú retransmisiiu ich programovej služby. Predložený dodatok č. 1 k rozhodnutiu o zriadení rezervného fondu podľa ust. § 82 ods. 3 Autorského zákona je irelevantný, hoci má uvedený doklad preukazovať splnenie podmienok pre uplatnenie zákonnej fikcie podľa § 82 ods. 7 autorského zákona, pretože táto zákonná licencia platí pre prípady používania povinne kolektívne spravovaných predmetov ochrany uvedených v § 78 ods. 3 autorského zákona. Keďže majetkové právo vysielateľov udeliť súhlas na káblovú retransmisiiu ich programovej služby nie je povinne kolektívne spravovaným právom, ale dobrovoľne, je bez právneho významu poukazovanie na splnenie podmienok podľa § 82 ods. 7 autorského zákona. Uviedol, že aby navrhovateľovi vzniklo oprávnenie používať vysielanie vysielateľov bez potreby získať ich súhlas, musel by preukázať splnenie podmienok podľa § 82 ods. 3 autorského zákona, teda vytváranie fondu na tento účel a existenciu žaloby o určenie obsahu licenčnej zmluvy medzi organizáciou kolektívnej správy, ktorá by takéto majetkové právo spravovala a ním. Keďže na území Slovenskej republiky v čase vedenia správneho konania č. 136-PLO/O-1335/2012 nebola organizácia kolektívnej správy, ktorá by bola

oprávnená spravovať toto majetkové právo vysielateľov (oprávnenia udelené organizáciám kolektívnej správy práv sú zverejnené na stránke Ministerstva kultúry Slovenskej republiky), nemohlo dôjsť ani k splneniu podmienok podľa § 82 ods. 3 autorského zákona.

Odporca sa domnieva, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistil skutkový stav veci, na ktorý správne aplikoval relevantné ustanovenia zákona, rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v ust. § 47 správneho poriadku, nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení správneho poriadku, že navrhovateľ nebol na svojich právach ukrátený rozhodnutím ani postupom správneho orgánu a že napadnuté rozhodnutie a postup je v súlade so zákonom a navrhol, aby Najvyšší súd SR v súlade s ust. § 250q ods. 2 O.s.p. rozhodnutie potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s §§ 250l a nasl. v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu č. 509-PLO/O-6474/2011, č. 136-PLO/O-1335/2012, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcov účastníkov na pojednávaní súdu dňa 19. júna 2013 dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa nie je dôvodný.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporcu - správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti podľa § 17 ods. 1 písm. c/ zákona o vysielaní a retransmisii.

Podľa ust. § 4 ods. 1 až 4 zák. č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii, poslaním rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými predpismi. 7)

Činnosť rady vyplývajúcu z jej poslania (odseky 1 a 2) a z jej pôsobnosti (§ 5) vykonávajú členovia rady a úlohy spojené s činnosťou rady plnia zamestnanci Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len "kancelária").

Podľa ust. § 5 ods. 1 písm. g/, h/ zák. č. 308/2000 Z. z. do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, 7) ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia,

Podľa ust. § 3 písm. e/, f/ zák. č. 308/2000 Z. z. prevádzkovateľ retransmisie je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá vo vlastnom mene, na vlastný účet a na vlastnú zodpovednosť poskytuje retransmisiu ako obsahovú službu koncovému užívateľovi (ďalej len "užívateľ") bez ohľadu na to, či signál retransmitovanej programovej služby k užívateľovi prenáša sama alebo prostredníctvom tretej osoby,

Retransmisia je príjem a súčasný, úplný a nezmenený prenos pôvodného vysielania programovej služby alebo jeho podstatnej časti vysielateľom určenej na príjem verejnosťou, uskutočnený elektronickou komunikačnou sieťou 3a)(ďalej len "telekomunikačná sieť"); ak sa retransmisia uskutočňuje pomocou káblových distribučných systémov alebo mikrovlnným systémom, je káblovou retransmisiou,

Podľa ust. § 17 ods. 1 písm. c/ zák. č. 308/2000 Z. z., prevádzkovateľ retransmisie je povinný poskytovať retransmisiu programovej služby len so súhlasom pôvodného vysielateľa tejto služby,

Podľa ust. § 64 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ zák. č. 308/2000 Z. z., za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi 7) rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa ust. § 67 ods. 1 písm. a/ zák. č. 308/2000 Z. z., Rada uloží pokutu od 99 eur do 33 193 eur prevádzkovateľovi retransmisie, ak nesplnil povinnosti ustanovené v § 17 ods. 1 písm. a/ až d/ a h/,

Podľa ust. § 4 ods. 1 písm. a/ až d/ zák. č. 220/2007 Z. z. o digitálnom vysielaní programových služieb a poskytovaní iných obsahových služieb prostredníctvom digitálneho prenosu a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o digitálnom vysielaní), obsahová služba je služba určená na príjem verejnosťou, koncovému užívateľovi alebo inému užívateľovi, ktorej obsah zostavuje jej poskytovateľ vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť, či už z vlastnej iniciatívy, alebo na základe požiadaviek užívateľa, a

- a) vo vnímateľnej podobe tento obsah tvoria zvukové, obrazové alebo zvukovo-obrazové komunikáty alebo štruktúrované textové informácie, najmä televízna programová služba a rozhlasová programová služba,
- b) vzniká ako poskytovateľom zostavená ponuka zvukových, obrazových alebo zvukovo-obrazových komunikátov alebo štruktúrovaných textových informácií, ku ktorým poskytovateľ služby umožňuje prístup užívateľovi jednotlivo alebo spoločne vo forme súboru obsahov, najmä audiovizuálna mediálna služba na požiadanie a elektronický programový sprievodca,
- c) vzniká ako poskytovateľom zostavená ponuka obsahových služieb podľa písmena a) alebo b), ku ktorým poskytovateľ obsahovej služby umožňuje prístup užívateľovi jednotlivo alebo spoločne vo forme súboru služieb, najmä retransmisia programových služieb a multiplex, alebo
- d) je ďalším nezmeneným verejným prenosom multiplexu alebo jeho časti poskytovaný inou osobou ako pôvodným poskytovateľom multiplexu.

Podľa ust. § 4 ods. 9, 10 zák. č. 220/2007 Z. z., obsahovou službou nie je služba, pri ktorej poskytovateľ vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť zabezpečuje účastníkovi výlučne pripojenie k službe bez ďalšieho vplyvu tohto poskytovateľa na obsah služby a ponuku obsahu, najmä hlasová služba a pripojenie k internetu.

Obsahovou službou nie je ani výkon verejnej správy poskytovaný prostredníctvom komunikačnej siete alebo telekomunikačného zariadenia (ďalej len "služby elektronickej verejnej správy"), ani služba zabezpečujúca prístup k obsahovej službe, najmä distribúcia signálu obsahovej služby a služba podmieneného prístupu k obsahovej službe; na služby elektronickej verejnej správy sa primerane vzťahujú ustanovenia odsekov 6 až 8.

Podľa ust. § 78 ods. 1, 2 zák. č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (autorský zákon), účelom kolektívnej správy práv podľa tohto zákona (ďalej len "kolektívna správa") je kolektívne uplatňovanie a kolektívna ochrana majetkových práv autora a majetkových práv výkonného umelca, výrobcu zvukového záznamu, výrobcu zvukovo-obrazového záznamu a vysielateľa a umožnenie uvedenia predmetu týchto práv na verejnosti.

Kolektívna správa je zastupovanie viacerých osôb, ktoré

- a) majú majetkové práva k dielu, umeleckému výkonu, zvukovému záznamu, zvukovo-obrazovému záznamu alebo k vysielaniu (ďalej len "predmet ochrany"),
- b) vykonávajú majetkové práva na základe tohto zákona (§ 50 a 55) alebo
- c) na základe zmluvy získali výhradnú licenciu na celé trvanie majetkových práv k predmetu ochrany a

pre územie Slovenskej republiky s právom udeliť sublicenciu (ďalej len "nositelia práv") na ich spoločný prospech, a to pri výkone ich majetkových práv k zverejneným alebo na zverejnenie ponúknutým predmetom ochrany, ak iný ako kolektívny výkon týchto práv nie je dovolený (odsek 3) alebo je neúčelný; za predmet ochrany ponúknutý na zverejnenie sa považuje taký predmet ochrany, ktorý nositeľ práva písomne oznámi príslušnej organizácii kolektívnej správy na účely zaradenia takéhoto predmetu do registra predmetov ochrany.

Kolektívnou správou nie je dočasné zastupovanie nositeľov práv pri výkone ich majetkových práv, ak je dovolený aj iný ako kolektívny výkon týchto práv.

Podľa ust. § 81 ods. 3 zák. č. 618/2003 Z. z., organizácia kolektívnej správy zastupuje nositeľa práv vo svojom mene a na jeho účet. Organizácia kolektívnej správy vykonáva kolektívnu správu bez nároku na zisk. Organizácia kolektívnej správy je oprávnená požadovať náhradu účelne vynaložených nákladov.

Podľa ust. § 82 ods. 1 zák. č. 618/2003 Z. z., ak sa organizácia kolektívnej správy nedohodne s používateľom na uzavretí licenčnej zmluvy alebo hromadnej licenčnej zmluvy, alebo na uzavretí kolektívnej licenčnej zmluvy s právnickou osobou združujúcou používateľov, ktorou udelí súhlas na použitie predmetov ochrany, ku ktorým spravuje práva podľa tohto zákona (ďalej len "spravované predmety ochrany"), alebo na uzavretí dohody o primeranej odmene za použitie predmetov ochrany používateľom, organizácia kolektívnej správy, používateľ alebo právnická osoba združujúca používateľov predmetov ochrany môže požadovať, aby obsah takejto zmluvy alebo dohody určil súd; 8) súd pri určení obsahu zmluvy alebo dohody prihliadne na druh spravovaného predmetu ochrany, spôsob a rozsah jeho použitia, čas, v ktorom bude prichádzať k použitiu spravovaného predmetu ochrany, a na podmienky podľa § 81 ods. 1 písm. h/.

Podľa ust. § 82 ods. 3 zák. č. 618/2003 Z. z., používateľovi vznikne právo použiť spravované predmety ochrany za odmenu podľa odseku 5, ak podá žalobu podľa odseku 1 najneskôr v lehote 60 dní, odkedy zaniklo právo na použitie spravovaných predmetov ochrany alebo odkedy začal používať spravované predmety ochrany, a preukáže

a) v tejto lehote organizácii kolektívnej správy vznik bankovej záruky 11) za splnenie záväzku používateľa najmenej vo výške vypočítanej podľa odmeny za použitie predmetov ochrany za 12 mesiacov uvedenej v žalobe podľa odseku 1, alebo

b) organizácii kolektívnej správy, že pravidelne, najmenej raz za tri kalendárne mesiace ukladá peňažné prostriedky vo výške odmeny za použitie spravovaných predmetov ochrany uvedenej v žalobe podľa odseku 1 do notárskej úschovy, do úschovy súdu alebo na svoj účet určený výlučne na tento účel.

Podľa ust. § 82 ods. 7, 8 zák. č. 618/2003 Z. z., ak niektoré z práv podľa § 78 ods. 3 nie sú v Slovenskej republike spravované žiadnou organizáciou kolektívnej správy, používateľovi vznikne právo na použitie týchto predmetov ochrany v prípade, ak vytvára rezervný fond na úhradu odmeny za ich použitie; používateľ nie je povinný vytvárať rezervný fond na úhradu odmeny za použitie predmetov ochrany, od ktorého uplynuli aspoň tri roky. Ustanovenie odseku 5 sa použije primerane.

Ak používateľovi vznikne podľa odseku 3 alebo odseku 7 právo použiť predmety ochrany, doklady o splnení podmienok uvedených v týchto ustanoveniach sú inými dokladmi preukazujúcimi uzatvorenie zmluvy s organizáciou kolektívnej správy, ktoré predkladá alebo ktorými preukazuje splnenie povinnosti podľa osobitného predpisu. 12) (§ 16 písm. f/), § 17 ods. 1 písm. c/, § 46 ods. 2 písm. d/, § 57 ods. 2 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov.)

Podľa § 3 ods. 1, 2, 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správneho poriadku, správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne

orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu. Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 32 ods. 1, 2 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnejmu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa § 46 správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 1, 3 správneho poriadku rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Z obsahu administratívneho spisu mal súd za preukázané, že odporca oznámil navrhovateľovi začatie správneho konania č. 136-PLO/O-1335/2012 vo veci možného porušenia ust. § 17 ods. 1 písm. c/ zák. č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s možným poskytovaním retransmisie programových služieb Prima family, ČT1, ČT2 a ČT24 bez súhlasu ich pôvodných vysielateľov a začatie správneho konania č. 509-PLO/O-6474/2011 vo veci možného porušenia povinností podľa ust. § 17 ods. 1 písm. c/ zák. č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s možným poskytovaním retransmisie programových služieb Nova, Nova Cinema, Prima Love, Prima Cool, TV Barrandov a Prima bez súhlasu ich pôvodných vysielateľov. V uvedenom konaní bol navrhovateľom predložený znalecký posudok vypracovaný znalkyňou I. T. U., U. č. 1/2012 vo veci posúdenia, či spoločnosť UPC BROADBAND SLOVAKIA, s.r.o. - navrhovateľ je poskytovateľom retransmisie programovej služby, ktoré sú predmetom správneho konania.

Odporca vydal dňa 24. apríla 2012 rozhodnutie č. RP/22/2012, ktorým rozhodol, že navrhovateľ ako prevádzkovateľ retransmisie č. TKR/254 porušil povinnosť ustanovenú v § 17 ods. 1 písm. c/ zák. č. 308/2000 Z. z. tým, od 2. novembra 2011 do 1. januára 2012 poskytoval retransmisiu programovej služby Prima, od 15. decembra 2009 poskytuje retransmisiu programových služieb ČT1, ČT2 a ČT24, od 1.4.2011 poskytuje retransmisiu programových služieb Nova, Nova Cinema, Prima Cool, Prima Love a TV Barandov, od 1. januára 2012 poskytuje retransmisiu programovej služby Prima family, bez súhlasu ich pôvodných vysielateľov, za čo mu uložil podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d/ zák. č. 308/2000 Z. z. sankciu - pokutu, určenú podľa ust. § 67 ods. 1 písm. a/ zák. č. 308/2000 Z. z. vo výške 100 Eur. Rada rozhodla v oboch správnych konaniach jedným rozhodnutím, vzhľadom na totožnosť v osobe účastníka konania, totožnosť v povinnosti, ktorej porušenie sa preskúmavalo, časové súvislosti pri poskytovaní retransmisie jednotlivých programových služieb ako i preto, že to bolo v súlade so zásadou hospodárnosti konania a v prospech účastníka konania. Voči uvedenému rozhodnutiu podal navrhovateľ odvolanie, ktoré je predmetom konania podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p.

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 250l až 250s) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi

predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma tak hmotnoprávne ako aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v opravnom prostriedku, pričom v prípade procesného pochybenia skúma, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.). Pri preskúmaní zákonosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

V predmetných správnych konaniach nebol zistený skutočný stav sporný a teda nebolo medzi účastníkmi sporné, že programové služby Nova, Nova Cinema, Prima, Prima Cool, Prima Love a TV Barandov (ich signál) sa nachádzajú v elektronických komunikačných sieťach účastníka konania a že jeho abonenti môžu tieto programové služby prijímať.

V súvislosti s uvedenými programovými službami, však ostalo medzi účastníkmi sporné, právne posúdenie otázky, či je navrhovateľ prevádzkovateľom retransmisie. Odporca v rámci správneho konania dospel k záveru o tom, že navrhovateľ poskytuje retransmisiu vyššie uvedených programových služieb ako obsahovú službu koncovým užívateľom vo vlastnom mene, na vlastný účet a na vlastnú zodpovednosť a nevykonáva iba distribúciu signálu predmetných programových služieb, tak ako argumentoval navrhovateľ.

Navrhovateľ v prvom rade vo svojom odvolaní namietal, že správny orgán nedostatočne zistil skutočný stav vychádzajúc z toho, že pokiaľ odporca nesúhlasil so závermi znalkyne uvedenými v znaleckom posudku mal požiadať o vyhotovenie znaleckého posudku a nie sa uspokojiť s názorom, že znalkyňa hodnotila právne a nie odborné otázky. V predmetnom správnom konaní predložil navrhovateľ ako dôkaz znalecký posudok č. 1/2012 vypracovaný znalkyňou I. T. U. U., ktorú požiadal o zodpovedanie otázky, či je navrhovateľ poskytovateľ retransmisie pre programové služby, ktoré sú predmetom správneho konania, vedeného Radou pre vysielanie a retransmisiu č. 509/PLO/O-6474/2011 t. j. pre programové služby Nova, Nova Cinema, Prima Love, Prima Cool, TV Barrandov a Prima. Odporca v odôvodnení svojho rozhodnutia zdôraznil, že otázka ktorú navrhovateľ položil znalkyni nesmeruje k skutkovým zisteniam, na ktorých posúdenie sú potrebné odborné znalosti z oblasti elektronických komunikácií, ale k subsumovaniu konkrétnej činnosti pod ustanovenia zákona o vysielaní a retransmisii a s tým súvisiacim výkladom príslušných ustanovení citovaného zákona v procese ich aplikácie. Poukázaním na zásadu materiálnej pravdy navrhovateľ zdôraznil povinnosť odporcu vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu. S uvedenou námietkou sa odvolací súd nestotožňuje, pretože odporca v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne zrozumiteľne zdôvodnil závery, ktoré ho viedli k tomu, aby navrhovateľom predložený znalecký posudok neprijal ako dôkaz v predmetnej veci. Zásada materiálnej pravdy vyjadruje požiadavku, aby správny orgán úplne a presne zistil skutočný stav a zaobstaral si potrebné podklady pre rozhodnutie. Zisťovanie podkladov je proces poznávací, ktorého výsledkom je zistenie skutočného stavu, ktorý slúži ako podklad pre vydanie rozhodnutia. Zisťovanie podkladov zahŕňa i dokazovanie ako také, kedy je účastník oprávnený navrhnúť vykonanie dôkazu, správny orgán však nie je takýmto návrhom viazaný. Vykonávanie dôkazov správny poriadok priznáva správnomu orgánu. Oprávnenie rozhodnúť o rozsahu zisťovania podkladov pre rozhodnutie ako aj výber dôkazných prostriedkov vyplýva z vrchnostenského postavenia správneho orgánu spojeného s jeho právomocou danou mu zákonom. Tým, že správny orgán nevykonával dôkaz nariadeným znaleckého dokazovania ani neprijal závery znalkyne vyjadrené v znaleckom posudku, ktorý predložil navrhovateľ neporušil žiadnu zo zásad, nakoľko sa s dôvodmi, ktorého k tomu viedli v odôvodnení svojho rozhodnutia v dostatočnej miere vysporiadal. Uvedený názor korešponduje aj s existujúcou súdnou praxou z ktorej je zrejmé, že znalcom nemožno ukladať posudzovanie právnych otázok (R 1/1981).

Odporca sa v rámci správneho konania obmedzil na právne posúdenie činnosti navrhovateľa, či je prevádzkovateľom retransmisie alebo či dochádza z jeho strany iba k sprostredkovaniu signálu. Právny záver, ktorý odporca prijal na základe dostatočne zisteného skutočného stavu a zhromaždených podkladov pre rozhodnutie, v zásade nespochybnil technické závery znalkyne, avšak naplnením definičných znakov uvedených v ust. § 3 ods. 1 zákona o vysielaní bolo možné konštatovať, že došlo k porušeniu povinnosti prevádzkovateľa retransmisie ust. § 17 ods. 1 písm. c/ zákona o vysielaní a retransmisii. Subsumovanie preukázateľne zisteného skutočného stavu pod príslušnú právnu normu je

činnosťou správneho orgánu. Správny orgán sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne zrozumiteľne vysporiadal aj s definičnými kritériami na základe, ktorých bolo možné určiť, ktorý subjekt je poskytovateľ retransmisie. (ust. § 3 písm. e/ zák. č. 308/2000 Z. z.) ako aj to, že je možné vylúčiť, že ide iba o distribúciu signálu predmetných programových služieb. K právnemu záveru o tom, že navrhovateľ poskytuje retransmisiu programových služieb ako obsahovú službu koncovým užívateľom vo vlastnom mene, na vlastný účet a na vlastnú zodpovednosť dospel odporca na základe toho, že je jediný subjekt, ktorý vstupuje s koncovými užívateľmi do zmluvných vzťahov upravujúcich retransmisiu programových služieb, predmetné programové služby sú koncovým užívateľom poskytované na základe tohto zmluvného vzťahu (pre príjem predmetných programových služieb musia koncoví užívatelia uzavrieť zmluvu o pripojení a poskytovaní služby retransmisie s účastníkom konania), účastník konania rozhoduje o zaradení programových služieb do ponuky, ako aj zo spôsobu poskytovania retransmisie účastníkom konania, podľa ktorého účastník konania vystupuje ako subjekt, ktorý poskytuje svojim abonentom programové služby nachádzajúce sa v jeho elektronickej komunikačnej sieti, o zaradení týchto programových služieb do svojej ponuky programových služieb rozhodol účastník konania, zostavil túto ponuku vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť, keďže on jediný vystupuje ako poskytovateľ retransmisie, v rámci ktorej sú tieto programové služby zahrnuté, len na základe zmluvy s ním môžu koncoví užívatelia prijímať dané zloženie programových služieb, medzi ktorými sú aj predmetné programové služby. Odvolací súd konštatuje, že závery odporcu sú logické vyplývajúce z dostatočne zisteného skutočného stavu.

Rozhodnutie odporcu sa v tejto časti aj z pohľadu jeho zákonných náležitostí javí ako zákonné, nakoľko odporca svoj právny názor v odôvodnení rozhodnutia dostatočne jasne a zrozumiteľne zdôvodnil. Z uvedeného dôvodu nemožno rozhodnutie odporcu považovať za nespreskúmateľné.

Navrhovateľ ďalej vo svojom odvolaní namietal tú skutočnosť, že odporca sa nedostatočne vysporiadal s jeho právnymi argumentmi ohľadne povinnosti predložiť súhlas vysielateľa programových služieb ČT1, ČT2 a ČT24, nakoľko sa domnieva, že splnením povinnosti zriadiť rezervný fond podľa ust. § 82 ods. 7 Autorského zákona na úhradu odmeny za použitie predmetu ochrany - za použitie vysielania káblovou retransmisiou sa tejto povinnosti zbavil. Z odôvodnenia rozhodnutia odporcu je zjavné, a navrhovateľ uvedenú skutočnosť ani nenamietal, že zaradenie programových služieb ČT1, ČT2 a ČT24 do ponuky programových služieb ani ich retransmisia navrhovateľom koncovým užívateľom nie sú v predmetnom správnom konaní sporné. Právnym posúdením zisteného skutočného stavu odporca dospel k záveru o tom, že navrhovateľ aj v tomto prípade porušil jeho povinnosť ustanovenú v ust. § 17 ods. 1 písm. c/ zák. č. 308/2000 Z. z. tým, že poskytoval retransmisiu vyššie uvedených programových služieb od 15.12.2009 bez súhlasu pôvodného vysielateľa. Podľa názoru odvolacieho súdu je argumentácia odporcu v odôvodnení rozhodnutia dostatočne zrozumiteľná a odôvodnená na to, aby dala navrhovateľovi jasnú odpoveď na to, že zriadenie rezervného fondu podľa ust. § 82 ods. 7 Autorského zákona na poskytovanie retransmisie vyššie zmienených programových služieb nepostačuje na to, aby ich mohol navrhovateľ vysielateľ bez súhlasu pôvodného vysielateľa a to jednak z dôvodu, že majetkové právo vysielateľa udeliť súhlas na káblovú retransmisiu jeho programovej služby nie je kolektívne spravované právo a to vzhľadom na znenie ust. § 78 ods. 3 Autorského zákona, ktorý v časti za bodkočiarkou upravuje výnimku z povinne kolektívne spravovaných práv, ako aj z dôvodu, že v Slovenskej republike v čase vedenia správneho konania nebola organizácia kolektívnej správy práv zriadená a preto nemohlo dôjsť ani k splneniu podmienok podľa § 82 ods. 3 Autorského zákona. Možno súhlasiť s tým, že právna úprava je značne nejednotná, keď po zmene zákona o vysielaní, zák. č. 498/2009 Z. z. došlo k zmene ust. § 17 ods. 1 písm. c/ zákona o vysielaní, kedy sa bez ohľadu na aktuálne znenie ust. § 82 Autorského zákona, ktorý vo svojom ust. § 82 ods. 8 i naďalej odkazuje na zák. o vysielaní, ktorý bol však medzitým zmenený na splnenie povinnosti vyplývajúcej z platného ust. § 17 ods. 1 písm. c/ zákona o vysielaní, ktorý ukladá prevádzkovateľovi retransmisie medzi jeho základné povinnosti, povinnosť poskytovať retransmisiu programovej služby len so súhlasom pôvodného vysielateľa tejto služby, avšak po hlbšej analýze a porozumení zmyslu a účelu autorského zákona ako i zákona o vysielaní sa možno jednoznačne stotožniť s právnou argumentáciou odporcu obsiahnutú v odôvodnení rozhodnutia. Z dôvodovej správy k zák. č. 498/2009 Z. z., ktorým došlo k zmene zákona o vysielaní vyplýva, že k zmene citovaného ustanovenia zákona o vysielaní došlo za účelom posilnenia zabezpečenia ochrany autorských práv pri ďalšom šírení televízneho vysielania a posilnenia postavenia vysielateľov, ktorý by bez uvedenej zmeny nemali efektívnu možnosť ovplyvniť ďalší spôsob šírenia svojho programu

cez rôzne spôsoby retransmisie. Z tohto pohľadu sa námietka navrhovateľa o nepreskúmateľnosti rozhodnutia javí ako nedôvodná.

Vzhľadom na vyššie uvedené považuje odvolací súd odvolaním napadnuté rozhodnutie odporcu za súladné so zákonom, dostatočne odôvodnené a preto ho poukazom na ust. § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p.. Navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania, pretože bol v konaní neúspešný.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok vo výške 66 € súd rozhodol podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení platnom a účinnom k 30. septembru 2012, podľa ktorého poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný. Výška poplatku bola určená podľa položky č. 10 písm. c/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb..

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.